

καὶ τοσούτῳ συνδεδεμένας εὖρον ἐν αὐταῖς τὰς ἀποδείξεις, ὥστε τὸ πνεῦμά μου δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξη, καὶ παρεδόθην εἰς αὐτὰς ὡς αἰχμάλωτος τῆς ἀληθείας. Καὶ τῶντι, δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ τὴν ἐν τῷ λόγῳ ἀρχὴν τῆς αἰτιότητος, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ περιεχομένην ἔννοιαν ἑνὸς μόνου καὶ πρώτου καὶ ἀπείρου αἰτίου, καὶ ἅμα τοιοῦτον αἴτιον ὑπάρχει, πρέπει νὰ εἶναι παντοδύναμον, πάνσοφον καὶ πανάγαθον, καὶ ὡς ἐκ τούτου πρόσωπον τέλειον καὶ ἅγιον, ἐν ᾧ καὶ ἐξ οὗ πᾶσα δύναμις καὶ ἀλήθεια καὶ καλλονὴ καὶ ἀγαθότης. Ὡς τοιοῦτον, ἀναντιρρήτως δὲν θέλει καὶ δὲν ποιεῖ εἰμὴ τὸ ἀγαθόν. Ἄρα καὶ τὸ τυχόν ὑπάρχον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ κακὸν δὲν χρησιμεύει, ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς πανσόφου καὶ παναγάθου αὐτοῦ προνοίας, ἢ ὡς ὄρος καὶ μέσον μείζονος ἀγαθοῦ. Παραδέχομαι ἐπίσης ὡς ἀποδεδειγμένην τὴν ἀθανασίαν τοῦ πνεύματος, διότι καὶ αὕτη προκύπτει ὡς λογικὸν πόρισμα τῆς περὶ ψυχῆς καὶ περὶ Θεοῦ θεωρίας. Ὅποιαν δέ σοι ὀφείλω εὐγνωμοσύνην ὅτι μετὰ τοσαύτης ὑπομονῆς εἰσήγαγες εἰς τὸ πνεῦμά μου τὰς σωτηρίους ταύτας πεποιθήσεις ἃς θὰ ἔχω τοῦ λοιποῦ ὡς πολυτιμον θησαυρὸν ἐντὸς τῆς ψυχῆς μου. Ἐχω ὁμῶς εἰσέτι ἀνάγκην τῆς πατρικῆς ἀρωγῆς σου,

διότι μοι ἀπομένουσιν ὀλίγαι τινὲς ἀπορίαι, οὐχὶ πλέον περὶ τῆς πνευματικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τελειότητος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ περὶ τῶν μεταξύ αὐτῶν σχέσεων, καὶ σοι ὑποβάλλω τὰς ἀπορίας ταύτας ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ ταύτας θέλεις μοι διαλύσει· εἶναι δὲ τὰ τελευταῖα νέφη ἅτινα ὡς μέλανα σημεῖα στίζουσι τὸν ἐν τῇ διανοίᾳ μου ἀνατέλλοντα ἥλιον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πίστεως.

Τὸ πρῶτον συμπέρασμα ὅπερ ἐξάγω ἐξ ὧσων μοι ἀπέδειξας μέχρι τοῦδε εἶναι ἡ μηδαμινότης τοῦ παρόντος βίου. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶναι πνεῦμα ἀθάνατον προωρισμένον εἰς ἀτελεύτητον μακαριότητα, διατί νὰ βασανίζεται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πρὸς ἀπολαβὴν ψευδῶν καὶ προσκαίρων ἀγαθῶν, ἀφ' οὗ ἄπειρον καὶ τέλειον ἀγαθὸν ἐν ἄλλῃ ζωῇ τὸν περιμένει; διατί ὁ ἀγὼν καὶ ἡ πάλη τῆς παρουσίας ζωῆς, ἐὰν πάντα ἐν αὐτῇ εἶναι ἀνάξια καὶ τῆς ἐλαχίστης προσπαθείας; Εἶχεν ἄρα δίκαιον ὁ Πλάτων λέγων ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ πρέπει νὰ εἶναι μελέτη θανάτου, καὶ ὅτι ἡ μελέτη αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς φιλοσοφία. Καὶ ἐὰν ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν ἐλευθερίαν καὶ λόγον, διατί νὰ μὴ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἐλευθερίαν πρὸς ἐπίσπευσιν

τῆς ἀπαλλαγῆς ἡμῶν ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου καὶ ταχύτεραν πραγματοποίησιν τοῦ ἀληθοῦς ἡμῶν προορισμοῦ ἐν τῷ ἄλλῳ, ὅστις εἶναι αὐτὴ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ἔχουσι λοιπὸν δίκαιον καὶ οἱ σημερινοὶ ἀπαισιόδοξοι, οἵτινες ἀνακαλύψαντες ὅτι πάντα ἔχουσι κακῶς ἐν τῷ κόσμῳ, συμβουλεύουσι τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν καταστροφὴν τῆς. Μελέτη θανάτου, προσδοκία θανάτου, ἐπίσπευσις θανάτου, τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔργον καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ζητῶμεν παρὰ Θεοῦ δι' ἀτελευτήτων δεήσεων. Ἄλλ' ἀκούει ἄρα ὁ Θεὸς τὰς δεήσεις μας, καὶ συγκατανεύει εἰς αὐτάς; Καὶ τοῦτο, ἀγαθέ μοι διδάσκαλε, μὲ ταραττει ἐπίσης καὶ με ἀνησυχεῖ. Μοὶ εἶπες ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὸν Θεὸν ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ ἀνθρώπινα στοιχεῖα, ἀλλ' εἶναι τοῦτο δυνατόν; Βεβαίως ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα, καὶ οὐδὲν ὑλικὸν ἐν αὐτῷ. Ἀλλὰ καὶ πνευματικῶς θεωρούμενος, καὶ πνευματικῶς ἐνεργῶν, δὲν ἐνεργεῖ ὡς ἄνθρωπος ὅτε εἰσακούει ἢ δὲν εἰσακούει τὰς δεήσεις μας; ἄρα θέλει μετὰ τὴν δέησιν ὅ,τι δὲν ἤθελε πρὶν, ἄρα δὲν εἶναι ἀναλλοίωτος, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι τέλειος, μεταβάλλεται ὡς ἡμεῖς, σκέπτεται, σταθμίζει τοὺς ὑπὲρ καὶ κατὰ λόγους καὶ

ἀποφασίζει· δικαία εἶναι ἢ ἀπόφασίς του, δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλ' εἶναι ἀπόφασις. Ἔχει, καθὸ αἴτιον πρῶτον, δύναμιν ἄπειρον, τοῦτο εἶναι ἀναντίρρητον, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ αἰτιατῷ ὑπάρχει λόγος, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἄπειρος ὡς ἡ δύναμις του, καὶ ἐκ τῶν δύο τούτων προσόντων παραδέχομαι ἐπίσης ὅτι κατὰ λογικὴν ἀνάγκην προκύπτει καὶ τὸ τρίτον· ἡ ἄπειρος ἀγαθότης. Ἀλλὰ δύναμιν, λόγον καὶ ἠθικότητα ἔχει καὶ ὁ ἄνθρωπος, διότι καὶ βούλεται, καὶ συλλογίζεται καὶ ἐνεργεῖ, καὶ πᾶς πάντα ταῦτα γίνονται ὑφ' ἡμῶν τὸ νοῶ, διότι ἔχομεν συνείδησιν αὐτῶν, ἀλλὰ πῶς γίνονται παρὰ Θεῶ; μήπως γίνονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον; μήπως ἡ ἐννοια τοῦ Θεοῦ, οἷαν παρέχει ἡμῖν ὁ λόγος, εἶναι ἰδανίκευσις τῆς ἐννοίας τοῦ ἀνθρώπου, ἰδανίκευσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως; καὶ τότε τί ἕτερον εἶναι ὁ Θεὸς ἢ ἰδανικὸν πλάσμα τῆς διανοίας μας; Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, ταῦτο δοξάζουσι καὶ τινες τῶν συγχρόνων φιλοσόφων, διότι πολλαχοῦ ἀνέγνων ὅτι συσταίνουσι τὴν λατρείαν τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τὸν πρὸς αὐτὸ σύμφωνον βίον· ἀλλὰ τοῦτο καταστρέφει ἄρδην πᾶσαν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ καὶ πᾶσαν πρὸς αὐτὸν σχέσιν τοῦ ἀνθρώπου, διότι τότε ὁ ἄνθρωπος λατρεύει

τὴν ιδέαν του ὀηλαδῆ ἑαυτόν. Δέν σοι φαίνεται ὅτι καὶ αἱ ἐνοστάσεις αὐταὶ ἔχουσιν ἀξίαν τινά, καὶ χρήζουσιν ἀπαντήσεως; Ἐὰν καὶ ταύτας λύσης, ἀγαθέ μοι διδάσκαλε, θὰ ἐπιθέσης τὴν κορωνίδα εἰς τὸ ἔργον σου, καὶ θὰ σώσης τὴν κινδυνεύουσαν ψυχὴν μου.

ΙΑ΄.

Φιλοθέου πρὸς Εὐγένιον.

Ἀνέγνων μετὰ ζωηρᾶς χαρᾶς τὴν ἐπιστολὴν σου, καὶ δοξάζω τὸν Θεὸν ὅτι ἠξίωσέ με νά σοι μεταδώσω τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν. Θέλει ἔλθει καιρὸς ὅτε καὶ σύ, ἀγαπητέ μοι, θέλεις συναίσθανθῆ ὅτι ἡ πίστις αὕτη εἶναι τῶντι πολύτιμος θησαυρὸς γλυκυτάτων παρηγοριῶν καὶ ἀθανάτων ἐλπίδων. Ἡξεύρεις ἤδη ὅτι οὐ μόνον ὑπάρχει πρῶτον αἶτιον, πηγὴ τοῦ ὄντος, ἀλλ' ὅτι τὸ αἶτιον τοῦτο δὲν εἶναι ἄγνωστος δύναμις παράγουσα καὶ συγκρατοῦσα τὸ πᾶν, ἀλλὰ πρόσωπον τέλειον καὶ ἀγιώτατον, ποιῆσαν τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ ἀγαθότητα. Ἡξεύρεις ὅτι ἔχων ἄπειρον δύναμιν καὶ σοφίαν, ὁ Θεὸς εἶναι παντεπόπτης, πανταχοῦ παρὼν καὶ πανταχοῦ ἐνεργῶν, τὰ πάντα ἐπιστάμενος καὶ τὰ

πάντα ὀρώων· οὐδέν τόν διαφεύγει, τὸ ἐλάχιστον τῶν διανοημάτων σου καὶ ἡ ἐλαχίστη τῶν βουλῶν σου τελοῦνται ὑπὸ τὸ ὄμμα αὐτοῦ· εἶναι ἐν τῷ πνεύματί σου οὐ μόνον διὰ τῆς ἐννοίας του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς διηνεκοῦς καὶ ἀλανθάστου μαρτυρίας του, εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ διὰ τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως σὲ ἐπιδοκιμάζει ἢ ἐλέγχει κατὰ τὰ ἔργα σου, σὲ παρακολουθεῖ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τῆς ζωῆς σου, καὶ μετὰ θάνατον σὲ βραβεύει ἢ τιμωρεῖ κατὰ τὴν ἀξίαν σου. Δύνασαι ν' ἀμφιβάλης ὅτι ὁ Θεὸς ὅστις ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν τὴν δικαιοσύνην, δὲν θέλει εἶναι δίκαιος πρὸς ἡμᾶς; Ἡ ἀπόλυτος δικαιοσύνη δὲν περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι; Ὁχι, φίλτατέ μοι, ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἐν ἰδανικὸν ἄνευ πραγματικῆς ὑπάρξεως, οὔτε ἡ ἰδανίκευσις τοῦ ἀνθρώπου. Εἷς τῶν περιφημοτέρων, σοφιστῶν τῆς ἐποχῆς μας εἶπεν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἐλάτρευε μέχρι τοῦδε τὴν σκιάν της· ἡ φαντασία, ἕτερος εἶπεν, ἐδημιούργησεν ἄνθρωπον τέλειον, καὶ τὸν ἐλάτρευσε ὡς Θεόν. Δὲν εἶναι γελοῖαι αἱ ἀξιώσεις αὗται τῆς ψευδοῦς καὶ ἐπιπολαίου ἐπιστήμης, ἣτις παραγνωρίζει καὶ τὴν ἱστορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφικὴν ἀλήθειαν; Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος ἐλάτρευσε τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς

πολυθείας, καθὼς ἐλάτρευσε τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως, τὰ ζῶα, τὰ φυτά, τὸν ἥλιον, τοὺς ἀστέρας καὶ αὐτὰ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ποταπώτερα καὶ μηδαμινώτερα. Τοῦτο μόνον σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλανᾶται καὶ παραλογίζεται καὶ παρεκτρέπεται εἰς τὰ αἰσχροτέρα ἔργα. Ἀλλὰ τὸ δόγμα τοῦ ἐνός καὶ μόνου Θεοῦ, ποιητοῦ τοῦ παντός καὶ πατρὸς τῆς ἀνθρωπότητος ἀνέτειλεν ἀπ' ἀρχῆς ἐν τῷ ὀρίζοντι τῆς ἱστορίας, καὶ ἀνεφάνη πάντοτε μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκπεφρασμένον καὶ καθαρὸν εἰς τὰς διδασκαλίας τῶν σοφωτέρων καὶ ἐναρετωτέρων ἀνδρῶν πάσης ἐποχῆς καὶ παντός ἔθνους, καὶ εἶναι καὶ τὴν σήμερον τὸ πρῶτον ἄρθρον τῆς πίστεως τῆς ἐκλεκτοτέρας μερίδος τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἡ πίστις αὕτη δὲν εἶναι τυφλὴ καὶ ἀδικαιολόγητος, εἶναι ἡ καθαρωτέρα ἐκλαμψις αὐτοῦ τοῦ λόγου· τὸ δὲ ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι τόσῳ πραγματικόν, ὥστε χωρὶς αὐτοῦ οὐδεμίαν πραγματικότητα δυνάμεθα νὰ νοήσωμεν, εἶναι ἡ ὑψίστη πραγματικότης. Ἐὰν ὁ κόσμος, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ οἱ νόμοι ὑφ' ὧν διέπονται εἶναι πραγματικά, πραγματικὸν εἶναι καὶ τὸ πρῶτον αἷτιον αὐτῶν, καὶ μάλιστα τὸν κόσμον ἢ δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν μὴ ὑπάρχοντα, ἢ ὑπάρχοντα ἄλλως ἢ ὡς ὑπάρ-

χει, διότι τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἐνδεχομένου, οὐδὲν ἐν αὐτῷ ἀναγκαῖον· ἢ δύνατο ὁ Θεὸς νὰ μὴ δημιουργήσῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ ὑπῆρχε πάντοτε ὡς ὑπάρχει, διότι τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἀπείρου. Καὶ ἰδοὺ διατί εἶναι παραλογισμὸς νὰ συγγέῃ τις τὸ ἰδανικὸν μετὰ τοῦ ὑπερτάτου ὄντος. Τὸ ἰδανικὸν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ, εἶναι ἡ διὰ τῆς φάντασίας ἀνύψωσις αὐτοῦ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν τελειότητος, ἀλλ' ὅσῳ καὶ ἂν ἀνυψωθῇ, τὸ πραγματικὸν εἶναι πάντοτε πεπερασμένον, καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἄπειρος. Νοεῖς, φίλε μου, τὴν σχέσιν τῶν δύο τούτων ὄρων, τοῦ ἀπείρου καὶ τοῦ πεπερασμένου; Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει ἀντίφασις· ὁ πρῶτος εἶναι ἡ ἄρνησις τοῦ δευτέρου, καὶ ὅσῳ καὶ ἂν τελειοποιηθῇ οὗτος διὰ τῆς καλλιτεχνίας, οὐδέποτε ταυτίζεται τῷ πρώτῳ, ἢ μεταξὺ αὐτῶν ἐναντιότης διαμένει ἀσυμβίβαστος. Ἐὰν δὲ ἐν τῇ ἀναλύσει τοῦ πρώτου αἰτίου εὕρισκωμεν δύναμιν, λόγον, βουλήν, ἐλευθερίαν, ἀγάπην, τοῦτο συμβαίνει διότι ἐν τῷ αἰτίῳ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ αἰτιατοῦ, ἄλλως οὔτε αἷτιον ὑπάρχει οὔτε αἰτιατόν, ἀλλὰ τὰ προσόντα ταῦτα δὲν εἶναι διόλου ἰδανίκευσις τῶν ἡμετέρων, εἶναι ἐξαγόμενα τῆς ἐννοίας τοῦ ἀπείρου, διότι ἐν αὐτῇ περιέχον-

ται· ἄλλη ἢ πηγὴ αὐτῶν, ἄλλη ἢ φύσις, ἄλλη ἢ ἐνέργεια. Διὰ τοῦτο ὁσάκις λαλοῦμεν περὶ τῆς ἐνεργείας ταύτης, πρέπει νὰ λησμονήσωμεν πῶς τὰ ἀνάλογα προσόντα ἐνεργοῦσιν ἐν ἡμῖν. Καὶ τοῦτο ἀπαντᾷ εἰς ἄλλην ἀπορίαν τῆς ἐπιστολῆς σου, διότι καθὼς αἱ ἐνστάσεις τοῦ σκεπτισμοῦ εἶναι ἀλληλένδετοι καὶ ἀμοιβαίως προκαλοῦνται, παρομοίως ἀλληλένδετοι εἶναι αἱ ἀνασκευάζουσαι αὐτὰς ἀλήθειαι καὶ ἀμοιβαίως ὑποστηρίζονται. Ἐρωτᾷς πῶς ὁ Θεὸς εἰσακούει τῶν δεήσεών μας, πῶς ἀποφασίζει, πῶς θέλει ὅ,τι πρὶν δὲν ἤθελεν· ἀλλ' ἐλησμόνησας, φαίνεται, ὅτι παρὰ Θεῷ δὲν ὑπάρχει οὔτε διαδοχὴ, οὔτε ἀλλοίωσις, οὔτε χρόνος, ὅτι καθὸ ἀπειρος εἶναι αἰδῖος καὶ ἀναλλοίωτος καὶ καθ' ὅλα τέλειος. Τὸ πῶς τῆς ἐνεργείας, τῆς δυνάμεως, τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ οὔτε γνωρίζομεν, οὔτε θέλομεν ποτὲ γνωρίσει· τοῦτο μόνον ἤξεύρομεν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ, ὅτι ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ δὲν εἶναι ὡς ἡ ἀνθρωπίνη, «οὐδὲν ἔχει τῶν ἐλλειμμάτων, οὐδεμίαν τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ἡμετέρας ἐνεργείας. Καθὼς δὲν ἤξεύρομεν πῶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγε τὸν κόσμον εἰς τὸ εἶναι, πῶς διὰ τῆς παντοδυναμίας του τὸν ἐποίησεν, ἂν καὶ δὲν ἀμφιβάλλωμεν ὅτι τὸν ἐποίησε, παρομοίως δὲν

ἤξεύρομεν πῶς τὸν συγκρατεῖ καὶ τὸν διοικεῖ διὰ τῆς προνοίας του, ἂν καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οὐχὶ τύχη ἀλλὰ τῇ προνοίᾳ αὐτοῦ τὰ πάντα διέπονται. Ὅτε λοιπὸν ἀποτεινόμεθα πρὸς αὐτὸν δι' ἐλλόγων καὶ οὐχὶ παραλόγων δεήσεων, ἀγνοοῦμεν πῶς καὶ πότε εἰσακούονται, καὶ διατί δὲν εἰσακούονται, ἂν καὶ δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλωμεν ὅτι πάντα ταῦτα δὲν γίνονται ὡς παρ' ἀνθρώποις, ἀλλὰ μετ' ἀπείρου δυνάμεως καὶ σοφίας καὶ ἀγαθότητος. Μὴ φοβηθῆς λοιπὸν ν' ἀποταθῆς πρὸς τὸν Θεόν, ὡς πρὸς τὸν οὐράνιον πατέρα σου, ἐν πλήρει ἐμπιστοσύνῃ, καὶ μὴ ἀμφιβάλλῃς ὅτι ἀκούει τὰς δεήσεις σου, καὶ τὰς εἰσακούει, ὅτε εἶναι δίκαιον νὰ τὰς εἰσακούσῃ. Καὶ μὴ νομίσης ὅτι ἔχει ἀνάγκην ν' ἀνατρέψῃ τοὺς νόμους τῆς φύσεως διὰ νὰ τὰς εἰσακούσῃ· πάντα προεῖδε, πάντα προδιέταξε καὶ συνδιέταξε· τοῦτο καὶ οὐδὲν ἕτερον σημαίνει ἢ λέξις πρόνοια. Ἀφ' ἑτέρου, τί γνωρίζομεν ἡμεῖς ἐκ τῶν νόμων τοῦ κόσμου; πῶς τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν τί εἶναι νόμος, καὶ τί ἐξαίρεσις, ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐξαιρέσεις, ἐὰν εἶναι ἐξαιρέσεις ὅσαι φαίνονται ἡμῖν τοιαῦται, καὶ πῶς ν' ἀμφιβάλλωμεν ὅτι αὗται μετὰ τῶν γνωστῶν ἡμῖν νόμων συναρμολογοῦνται. Πᾶσαι αἱ περὶ τῶν ζητημάτων τούτων ἀπορίαι ἡμῶν ἐκ μιᾶς